

VM Vermögens-Management GmbH 21. novembril 2017 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 7. septembri 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-374/15: VM Vermögens-Management versus EUIPO

(Kohtuasi C-653/17 P)

(2018/C 094/04)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: VM Vermögens-Management GmbH (esindajad: advokaadid T. Dolde ja P. Homann)

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO)

Apellandi nõuded

Apellant palub:

— tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 7. septembri 2017. aasta otsus kohtuasjas T-374/15;

— saata asi Euroopa Liidu Üldkohtule tagasi.

Väited ja peamised argumendid

Esimese apellatsioonkaebuse väite kohaselt on rikutud kaubamärgimääruse⁽¹⁾ artikli 65 lõiget 2 koosmõjus Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 47 kohase õigusega olla kohtus ära kuulatud ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 17 sätestatud õigust omandile. Nimetatud väide tugineb sellele, et Üldkohus ei võtnud arvesse tagasiulatuvat mõju, mis oli ELi kaubamärgi „Vermögensmanufaktur“ teenuste loetelu muutmisel kaubamärgimääruse artikli 28 lõike 8 kohase avalduse alusel, ja tühistas vaidlusaluse otsusega kaubamärgi ka lisatud uute teenuste osas, ilma et ta oleks selles osas kontrollinud ELi kaubamärgi registreeritavust. Seetõttu ei oleks Üldkohus tohtinud apellandi nõuet muuta vaidlusalust otsust vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Teise apellatsioonkaebuse väite kohaselt rikkus Üldkohus Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklit 36, kui ta otsustas lükata tervikuna tagasi apellandi nõuded muuta vaidlusalust otsust, ilma et ta oleks võtnud seisukoha tagasiulatuva mõju kohta, mis on ELi kaubamärgi „Vermögensmanufaktur“ teenuste loetelu muutmisel kaubamärgimääruse artikli 28 lõike 8 kohase avalduse alusel.

Kolmas apellatsioonkaebuse väide käsitleb seda, et rikutud on kaubamärgimääruse artikli 7 lõike 1 punkti c, kuna Üldkohtu tuvastused kaubamärgi eristusvõime kohta põhinevad ekslikel kaalutlustel selle kohta, kuidas asjaomane avalikkus tajub sõna „Vermögensmanufaktur“, ning asjaolu, et ELi kaubamärgi ja sellega hõlmatud teenuste vahel ei ole piisavalt otsest ega konkreetset seost, mis võimaldaks asjaomast ELi kaubamärki pidada kirjeldavaks.

Neljanda apellatsioonkaebuse väite kohaselt on rikutud kaubamärgimääruse artikli 7 lõike 1 punkti b sellega, et Üldkohus põhjendas oma seisukoha, et asjaomasel ELi kaubamärgil puudub eristusvõime üksnes argumendiga, et asjaomane avalikkus tajub sõna „Vermögensmanufaktur“ reklaamlausena ja kaubandusliku teabena, ilma et ta oleks selgitanud, miks ELi kaubamärki ei saa üheaegselt kasutada eristusvõimelise päritolutähisena.

Viienda apellatsioonkaebuse väite kohaselt on rikutud kaubamärgimääruse artikli 75 teist lauset, kuna Üldkohus lükkas väite, et rikutud on õigust olla ära kuulatud tagasi üksnes põhjendusel, et EUIPO menetlustes ei võta apellatsioonikojad hindamisel arvesse hilinenult esitatud tõendeid ja asus seisukohale, et vaidlusalune otsus ei neil põhine, olgugi et toimikust nähtub ühemõtteliselt, et apellatsioonikoda kirjutas oma hinnangu sõna sõnalt maha neist tõenditest ja apellandile ei antud ühelgi hetkel võimalust väljendada oma seisukohta nende tõendite kohta.

Kuuenda apellatsioonkaebuse väite kohaselt on rikutud kaubamärgimääruse artikli 76 lõiget 2, kuna vaidlusalune otsus põhineb tõenditel, mis esitati EUIPO esimese astme menetluses hilinenult, mistõttu oleks apellatsioonikoda pidanud tunnistama need hilinenult esitatuks. Üldkohus tegi vaidlustatud kohtuotsuses väärä järelduse, et apellatsioonikoda ei olnud neid tõendeid arvesse võtnud ja et need ei olnud vaidlusaluse otsuse seisukohast olulised.

(¹) Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, 24.3.2009, lk 1).

Bayerische Motoren Werke AG 22. novembril 2017 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 12. septembri 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-671/14: Bayerische Motoren Werke AG versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-654/17 P)

(2018/C 094/05)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Bayerische Motoren Werke AG (esindajad: advokaadid M. Rosenthal, G. Drauz ja M. Schütte)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Freistaat Sachsen

Apellandi nõuded

1. tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu (viies koda) 12. septembri 2017. aasta otsus kohtuasjas T-671/14;
2. tühistada ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaselt 9. juuli 2014. aasta otsus asjas SA.32009 (2011/C) osas, milles selles tunnistatakse taotletud abist summas 45 257 273 eurot 17 miljonit eurot ületav summa (28 257 273 eurot) siseturuga kokkusobimatuks; kui Euroopa Kohus leiab, et ta ei saa ise asjas lõplikku otsust teha, siis suunata kohtuasi tagasi Üldkohtusse, et viimane teeks sisulise otsuse;
3. teise võimalusena tühistada ELTL artikli 263 neljanda lõigu kohaselt 9. juuli 2014. aasta otsus asjas SA.32009 (2011/C) osas, milles sellega keelatakse üldise grupierandi määruse, 6. augusti 2008. aasta redaktsioonis, artikli 6 lõike 2 alusel ja tunnistatakse siseturuga kokkusobimatuks apellandi investeerimisprojektidele antav mis tahes abi, millest teatama ei pea, osas, milles see abi ületab 17 miljonit eurot;
4. Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 138 lõike 1 ning artikli 184 lõigete 1 ja 2 alusel mõista menetluskulud välja vastustajalt.